

Boekverslag Duits Siddharta door Hermann Hesse

Boekverslag door een scholier

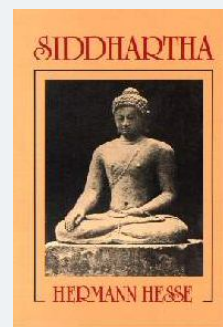
5e klas vwo

2354 woorden

17 jaar geleden

★ 6,1

18 keer beoordeeld

Auteur	Hermann Hesse
Eerste uitgave	1922
Vak	Duits

Titel: "Siddharta"

Auteur: Hermann Hesse

Aantal blz.: 138 blz.

Korte samenvatting:

Siddharta is een jonge brahmanenzoon, die net als zijn vader zijn leven wijdt aan het priesterschap. Op een dag echter realiseert hij zich dat dit niet zijn levensdoel kan zijn, hij is niet gelukkig. Hij beseft dat hij op weg moet gaan om de 'oerbron in zijn hart' te vinden. Hij besluit om zich bij de Samana's aan te sluiten, en zijn vriend Govinda volgt hem zoals altijd. Na een poos bij de Samana's te hebben verbleven, horen de beide jongeren over de Boeddha. Omdat de Samana's hun niets meer te bieden hebben, gaan de jongens op pad om deze Boeddha aan te horen. Siddharta heeft echter voor zichzelf al besloten dat hij geen leer meer zal gaan volgen, om op eigen kracht het Om te bereiken. Govinda blijft achter bij de volgelingen van Boeddha.

In deel 2 leert Siddharta zichzelf kennen; hij wordt verliefd, en verzameld geld en macht. Uiteindelijk raakt hij net zo verstrikt in het web van het leven als alle gewone mensen. Hij heeft jarenlang een heftige liefdesrelatie met Kamala. Op zeker moment echter realiseert hij zich dat hij aan hebzucht en begeerte ten onder zal gaan, en wordt wederom bedelaar. Kamala is bij de laatste nacht nog zwanger van hem geraakt, maar dat weet hij niet. Hij doolt verslagen rond, en wenst zichzelf zelfs dood. Uitgeput valt hij uiteindelijk in slaap naast een rivier. Bij zijn ontwaken ziet hij zijn oude vriend Govinda aan zijn voeten zitten, die in zijn slaap over hem gewaakt heeft. Dan voelt hij dat het Om hem waarlijk doordrongen heeft. Siddharta blijft bij de veerman, die in een huisje naast de rivier woont. Daar leert hij naar de rivier luisteren, en vind innerlijke rust. Op een dag komt Kamala bij de veer aan, en sterft in het huisje aan een slangenbeet. Haar zoon laat ze achter bij Siddharta en de veerman. De zoon kan bij de twee wijze oude mannen echter niet aarden, en loopt weg. Siddharta is gek van verdriet, want nu hij eindelijk liefheeft verlaat de geliefde hem. Na een proces van intens verdriet ziet hij eindelijk in dat deze fase voor hem belangrijk is geweest om zich te ontwikkelen. Nu heeft hij de voleinding bereikt. De veerman gaat heen om op te gaan in het licht, en Siddharta blijft in zijn plaats als veerman achter. Na een tijd krijgt hij bezoek van zijn oude vriend Govinda, die hem wederom niet herkent. Hij geeft de nog steeds zoekende Govinda een

belangrijke ervaring mee; de ervaring van de totale eenheid, de totale heiliging.

Citaten:

“Am Abend, nach der Stunde der Betrachtung, sprach Siddharta zu Govinda: ‘Morgen in der Frühe, mein Freund, wird Siddharta zu Samanas gehen. Er wird ein Samana werden.’.”

(blz. 11)

“Jahrenlang war er heimatlos gewesen und hatte es nicht gefühlt. Nun fühlte er es. (...) Jetzt war er nur noch Siddharta, der Erwachte, sonst nichts mehr. “ (blz. 37)

“Ihm schien, es habe der Fluss ihm etwas Besonderes zu sagen, etwas, das er noch nicht wisse, das noch auf ihm warte.” (blz. 82)

“Tief verneigte sich Govinda, Tränen liefen, von welchen er nichts wusste, über sein altes Gesicht, wie ein Feuer brannte das Gefühl der innigsten Liebe, der demütigen Verehrung in seinem Herzen. “ (blz. 121)

Informatie over Herman Hesse:

Op 2 juli 1877 werd Hermann Hesse geboren in Calw als zoon van de vrome missionaris Johannes Hesse en diens vrouw Marie Gundert. In 1891 kreeg hij toegang tot het kloosterseminari van Maulbronn als student met een beurs. Zeven maanden later vlucht hij, omdat hij, zoals hij zelf zei, "ofwel dichter, ofwel helemaal niets" wilde worden. In de in 1906 verschenen vertelling "Unterm Rad" verwerkt hij zijn eigen schoolervaringen en jeugdcrisissen. Hesse sluit een opleiding tot torenklok-mechanicus af, en begint in Tübingen een tweede opleiding, namelijk die voor boekhandelaar. In die tijd ontstaan de eerste literaire werken. In het jaar 1898 verschijnt Hesse's eerste dichtbundel "Romantische Lieder". De literaire doorbraak ontstaat met de beschavings-kritische ontwikkelingsroman "Peter Camenzind". Hij trouwt de uit Basel (Zwitserland) afkomstige fotografe Maria Bernoulli. Uit het huwelijk worden drie zonen geboren. Vanaf 1916 vormen de dood van zijn vader, de beginnende schizofrenie van zijn vrouw en de aandoening van zijn jongste zoon de oorzaak voor een zenuwzinking. Hesse begint een psychotherapeutische behandeling bij J.B. Lang, een leerling van Carl G. Jung. Deze ervaringen komen terecht in de roman "Demian" (1919). Rond die tijd ontstaan de eerste schilderwerken. Vanaf 1919 verhuist Hesse zonder zijn familie naar Montagnola in het Zwitserse Tessin, waar hij de rest van zijn leven doorbrengt. In 1922 verschijnt de roman "Siddharta". In 1923 wordt Hesse Zwitsers staatsburger en scheidt hij van zijn vrouw die op dat moment in een verpleeghuis is opgenomen. 1924: Huwelijk met Ruth Wenger. Deze verbintenis wordt in 1927 beëindigd, als de scheiding wordt uitgesproken. 1927: de roman "Steppenwolf" wordt uitgegeven. 1930: de roman "Narziss und Goldmund" verschijnt. In het jaar 1931 trouwt Hesse met de kunsthistorica Ninon Dolbin (geboren Ausländer) en begint met het werk "Glasperlenspiel". In 1942 wordt het verzameld dichtwerk uitgegeven. Na het verschijnen van "Glasperlenspiels" (1943) trekt Hesse zich terug uit het literaire leven, met name vanwege zijn slechter wordende gezondheidstoestand en het erger worden van gezichtsverlies. In 1946 wordt aan Hesse de Goethe-prijs van de stad Frankfurt/Main toegekend. Voor zijn levenswerk krijgt hij de Nobelprijs voor de literatuur. Op 9 augustus 1962 sterft Hermann Hesse in Montagnola.

Eigen Mening:

Ik vond het echt een heel goed boek. De zoektocht naar 'iets' is voor mij, en velen met mij denk ik, zeer herkenbaar. In een ook leuk en soms spannend boek wordt een levensfilosofie uitgelegd die in zekere opzichten overeenkomt met de mijne. Ik vind het vooral mooi geschreven, beschreven en verteld. Hiermee bedoel ik het taalgebruik, maar ook de lijn die door het verhaal loopt en de diepere betekenis. Ik ben blij dat ik het gelezen heb, al weet ik niet of andere mensen het boek ook zo zouden appreciëren. Maar ik vind het in ieder geval een echte aanrader!

Nederlands dossieropdracht –

Recensie over een boek uit de wereldliteratuur:

'Siddharta' van Hermann Hesse

Op zijn twaalfde besluit Hermann Hesse (1877-1962) dichter te worden, en op zijn 29e jaar verschijnt zijn vertelling over deze tijd van zijn leven: In "Unterm Rad" verwerkt hij zijn eigen schoolervaringen en jeugdcrisisen. Tijdens zijn opleiding tot boekhandelaar verschijnen zijn eerste literaire werken. Wanneer hij 21 is verschijnt zijn eerste dichtbundel: "Romantische Lieder". De literaire doorbraak ontstaat met de beschavingskritische ontwikkelingsroman "Peter Camenzind". Rond 1919 (het jaar waarin het boek 'Demian' uitkomt) ontstaan zijn eerste schilderwerken. In die tijd ook verhuist Hesse zonder zijn familie naar Montagnola in het Zwitserse Tessin, waar hij de roman "Siddharta" (1922) schrijft. Daarna verschijnen nog de romans 'Steppenwolf' (1927), 'Narziss und Goldmund' (1930), en het dichtwerk 'Glasperlenspiel' (1943).

'Siddharta' gaat over een jonge Brahmanenzoon (genaamd Siddharta) die zijn vader verlaat omdat hij zijn eigen geluk wil gaan zoeken, dat hij niet kan vinden bij de brahmanen. Hij sluit zich aan bij de Samana's in het woud om 'oerbron in het hart'. Zijn vriend Govinda volgt hem zoals altijd. Samen leven ze 3 jaar bij de Samana's, leren ze vasten, nadenken en dichten. Verder bezitten ze niets en zijn ze pelgrims. Tot ze op een dag een gerucht horen over de Boeddha Gotama, die door het land reist. Ze besluiten hem te gaan zoeken. Samen horen ze zijn leer aan en Govinda besluit bij hem te blijven en zijn volgeling te worden. Siddharta bemerkt echter dat ook deze Boeddha, de verlichte, hem het geluk niet kan geven, de dorst van zijn ziel niet kan lessen. Hij bedenkt zich dat geen enkele leermeester dat zal kunnen. Hij gaat naar een stad waar hij een beeldschone vrouw ontmoet, die hij graag als leermeesteres wil hebben. De vrouw heet Kamala en is erg rijk. Ze wil graag zijn leermeesteres worden mits hij dure kleding en fatsoenlijke schoenen bezit (een Samana bezit niets). Siddharta gaat werken bij een handelaar, genaamd Kamaswami, om geld te verdienen terwijl hij de liefde leert bij Kamala. Nog nooit heeft hij de liefde zo gevoeld, als Samana was het immers verboden met vrouwen om te gaan. Zijn innige geluk en zijn vredige houding spreken Kamala erg aan. Siddharta maakt zich nooit zorgen om aardse dingen, zoals de kindmensen dat wel doen. Na 20 jaar tussen deze kindmensen te hebben geleefd, is hij zijn innige geluk bijna kwijt en voelt hij zich walgelijk. Hij bemerkt dat zelfs rijkdom en alles wat hij heeft geleerd, de liefde, de dobbelspelen, het handelen, zijn innerlijke honger niet kan stillen. Het ware geluk (het Om) kan hij nog steeds niet vinden. Hij loopt weg en wordt weer bedelaar. Hij voelt zich walgelijk en wens zichzelf dood. Onderweg komt hij eenmaal Govinda als priester tegen, die hem niet herkent. Ze praten wat, Siddharta krijgt weer levenshoop (verlangen naar het Om) en de vrienden gaan weer uit elkaar. Dan ontmoet Siddharta een veerman, die hij op zijn tocht

door het woud naar de stad ook al heeft ontmoet. Bij de brede rivier van de veerman hoort hij het water, de stroom, tot hem spreken. Hij luistert ernaar en de veerman ziet het. De veerman, genaamd Vasudeva, vertelt hem over het water en wat het met hem heeft gedaan. Hij wordt Siddharta's nieuwe leermeester, of eigenlijk gezegd: zijn leider bij het volgen van zijn echte nieuwe leermeester, het water. Siddharta leert hier wel het innige geluk kennen. Het innige geluk zit niet in jezelf (Atman), in het verschil tussen Nirwana (goed) en Sansara (kwaad), zoals de Brahmanen, de Samana's en Gotama beweerden. Het ware geluk zit in kleine dingen, een steen, het water dat tot hem spreekt.

Op een dag komt Kamala met haar zoon Siddharta (die Siddharta destijds verwekt heeft zonder het te weten) over het water en herkent Siddharta. Door een slagenbeet overlijdt Kamala en Siddharta voedt zijn zoon nu op. Maar zijn zoon is een verwend jong dat niet gewend is aan het harde leven in het woud en verlangt naar de rijkdommen van zijn moeder. Na hem jaren vastgehouden te hebben in de hut van Vasudeva, loopt de kleine Siddharta weg. Siddharta wil hem achterna gaan, maar herinnert zich dan zijn vader. Zijn vader, die hem ook liet gaan toen hij zich wou aansluiten bij de Samana's, zijn vader, die daar zoveel verdriet van heeft gehad. Ook Siddharta zal hier heel veel verdriet van krijgen, maar hij laat zijn zoon gaan. De leegte die achterblijft zal eens weer opgevuld worden. Na een proces van intens verdriet ziet hij eindelijk in dat deze fase voor hem belangrijk is geweest om zich te ontwikkelen. Nu heeft hij de voleinding bereikt. De veerman gaat heen om op te gaan in het licht, en Siddharta blijft in zijn plaats als veerman achter. Na een tijd krijgt hij bezoek van zijn oude vriend Govinda, die hem wederom niet herkent. Hij geeft de nog steeds zoekende Govinda een belangrijke ervaring mee: de ervaring van de totale eenheid, de totale heiliging.

Het boek is geschreven in een totaal andere cultuur dan die van de mensen die hem lezen. Deze cultuur, waarover zo weinig wordt geschreven, is voor velen onbekend. Toch zitten er zoveel herkenbare elementen in: het zoeken naar een levensdoel, een innerlijk geluk dat maakt dat je de hele wereld aankan. Ik denk dat vooral veel jongeren zichzelf in dit boek herkennen. Omdat vooral jongeren op zoek zijn naar iets. Iets dat ze niet bij hun ouders vonden, iets dat ze zelf in het leven zoeken. Ze zullen vast veel aan dit boek hebben bij het zoeken naar hun eigen persoonlijke 'Om'. De zoektocht van Siddharta spreekt vast veel mensen aan, terwijl zij op weg zijn naar hun zoektocht. Een goed voorbeeld hiervan is Said El Haji waarover ik het volgende op Internet (<http://www.chroom.net/weblog/log00nov.htm>) gevonden heb:

"18 november 2000. In NRC Handelsblad van 17 november looft Said El Haji de (autobiografische) roman 'Siddharta' van Hermann Hesse (1877-1962). " 'Siddharta' gaat over een jongen die in zijn pubertijd zijn vader verlaat, omdat hij de dingen zelf wil leren. Dat heb ik ook meegemaakt. Het boek was heel bevestigend voor mij. Ik las het precies op het juiste moment, nu had ik het niet meer nodig gehad."

Ik denk dat dit bij veel mensen het geval is. Bij mij was het niet zozeer dat ik iets aan dit boek had op mijn eigen zoektocht, omdat mijn persoonlijke zoektocht al grotendeels heb afgerond. Said El Haji zei: "Ik las het precies op het juiste moment, nu had ik het niet meer nodig gehad." Dat heb ik niet. Ik heb het boek daarom eigenlijk te laat gelezen. Wanneer ik het een jaar geleden gelezen had, had ik er meer aan gehad. Toch was het wel herkenbaar, juist omdat ik die zoektocht bijna heb afgesloten. Een zoektocht naar het innerlijk geluk, mensen die je daarbij helpen (de leermeesters van Siddharta), en toch steeds die twijfel of je wel doet wat juist is. Ook het weglopen bij zijn vader was herkenbaar. Niet dat ik ben weggelopen ofzo, maar jongeren maken vaak keuzes waar hun ouders het niet mee eens zijn. En daarbij is dit boek heel herkenbaar. Ik denk dat dat ook de bedoeling van de schrijver is geweest. Om door middel van dit verhaal

anderen te laten weten dat heel veel jongeren met dit probleem, met deze zoektocht zitten. En ze misschien zelfs een steun te zijn. De structuur en het perspectief van het boek dragen hier overigens ook erg aan bij: het is bijna helemaal geschreven vanuit het perspectief van Siddharta, zijn gedachten en overdenkingen zijn erg goed te volgen, waardoor het nog herkenbaarder wordt. De volgorde is gewoon chronologisch, wat de zoektocht helder maakt. Het taalgebruik is ook erg makkelijk, de zinnen zijn makkelijk geformuleerd en dus makkelijk te begrijpen en er staan weinig moeilijke woorden in. Een uitzondering hierop zijn de Indiase woorden die erin staan. Maar dit maakt het boek wel heel passend binnen de cultuur.

Om al deze redenen vind ik dit een erg goed boek, een aanrader, zeker voor jongeren in deze tijd die een stukje herkenbaarheid zoeken op hun zoektocht in het leven.